

### **Carta d'amor / Carta de mort**

Estimada meva,

Res és com era abans. L'amargura em desvetlla cada matinada. Sento els ocells plorar. Jugo amb foc per reviure. Observo la pluja per la finestra. Tot són trossos d'una ànima impassible que no aconsegueixen encaixar i que cauen despreocupadament enfonsant-me enmig d'un mar ple de roses. Roses exigents i delicades. No m'atreveixo a tocar-les un cop més. M'omplen de records i il·luminen els meus fars. Fars que, pensant en tu, no deixen de rajar llum cristal·lina.

Insípid, els gerds del jardí s'han vestit de nit. Dolgudes, les rajoles del pati han perdut el seu encant. Des que te'n vas anar, les gardènies no fan olor. Un ferum de culpabilitat impregna cada racó de la casa. Des que te'n vas anar, no encenc la llar. M'atrau el fred que sento quan m'imagino les teves mans envers la meva pell. La calor s'ha convertit en un neguit abrasador com la neu un dia d'estiu. Tot i que la neu no t'agradava gaire, oi? Deies que era verinosa i frustrant. Un deliri en els dies xafogosos. En tenies enveja perquè pensaves que era més maca que tu.

Llàstima que mai arribessis a veure't amb els meus ulls. La humilitat de les teves paraules i la gràcia dels teus moviments em feien sentir insignificant al teu costat. Però mai deixava de ser-hi. Com mai deixaré d'estar pres. Pres dels teus llençols. Pres de tu. Visc atrapat en un món sense sortida del qual tu ets la propietària. Pots fer amb mi el que vulguis. Soc teu. Em tens als teus peus i per fi em sento complet. Tot ho veig clar. Tocaré la rosa per últim cop.

No pateixis més per mi, estimada. Ja vinc. Vinc a buscar-te. Entre muntanyes de flors i neu, vindré a buscar el teu amor.

Sempre teu,